

ФОРМИ ТА МЕТОДИ НАВЧАННЯ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ
ІНОЗЕМНИХ МОВ У ВИЩІЙ ПЕДАГОГІЧНІЙ ШКОЛІ
ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ ТА УКРАЇНИ
Филипська В.І. (Харків)

У зв'язку із реформуванням системи освіти в Україні й у контексті її інтеграції у європейську спільноту постає актуальним питання вдосконалення процесу викладання іноземної мови. Тому цінним є позитивний досвід інших країн, зокрема Великої Британії, з питань використання сучасних методів навчання майбутніх учителів [3].

Варті уваги ідеї модульного підходу до навчання студентів: взаємопов'язаність усіх понять, правил, теорій; динамічність структури предметів; реалізація міжпредметних зв'язків; систематичність контролюючих заходів, які доцільно більш широко використовувати в практиці підготовки вітчизняних фахівців. У процесі навчання українських студентів більше уваги слід приділяти інтерактивним формам навчальної діяльності, а також таким видам роботи, як аналіз, дискусія, роздум; майбутніх педагогів варто заохочувати до самооцінювання, адже критичний аналіз власних досягнень і можливостей призведе до розуміння необхідності професійного самовдосконалення.

Аналіз педагогічної літератури дозволив виділити три групи методів навчання, використовуваних у практиці підготовки майбутніх учителів у британській вищій педагогічній школі: репродуктивні (аналіз ситуацій (case-studies), вправи-дії за інструкцією, мікровикладання), побудовані за чіткою системою відтворення інформації та контролю за її засвоєнням для досягнення заданого результату; проблемно-пошукові (навчальна дискусія, метод проектів, метод відкриттів, дослідницький метод (sinectics)), орієнтовані на самостійне здобування знань студентами, на активізацію їх пізнавальної діяльності, розвиток мислення; ігрові (імітаційна гра, моделююча гра, навчальна гра з вирішенням проблеми).

З'ясовано, що найбільш актуальними методами навчання майбутніх учителів іноземних мов у Великій Британії є наступні: лекційний (Lectural), дискусійний (Discussion), тьюторський (Tutor) і так звану польову роботу (Field Work або School Experience), тобто педагогічну практику в школі. Велике значення також надається організації самостійної роботи студентів в університетських бібліотеках [2].

В Україні крім традиційних форм та методів навчання іноземних мов (семінарські, практичні, лабораторні та індивідуальні заняття, навчальна та виробнича практики, науково-дослідна робота, участь у науково-дослідних лабораторіях, центрах, науково-практичних конференціях, майстер-класах) у вищих педагогічних навчальних закладах використовують й активні: проблемна лекція, лекція –

прес-конференція, евристична бесіда, дискусія, діалог, дебати, «мікрофон», «незакінчені речення», «мозковий штурм», відкритий форум, семінар, ділова гра, аналіз ситуації, тренінг, портфоліо, педагогічне проектування, а також методи контролю та оцінки якості знань [1].

Література

1. Коваль В. О. Теоретичні і методичні засади формування професійної компетентності майбутніх вчителів-філологів у вищих педагогічних навчальних закладах : дис. ... д-ра пед. наук : 13.00.04 / Коваль Валентина Олександрівна. – Умань, 2013. – С. 344 - 345.

2. Хижняк О. В. Використання позитивного досвіду Великої Британії у підготовці майбутніх вчителів в Україні / О. В. Хижняк // Порівняльно-педагогічні студії. – 2012. – Вип. 1 (11). – С. 88 – 93.

3. Fylypska V.I. Forms of teachers`promotion to professional self-improvement in Great Britain / V.I. Fylypska // Nauka i studia. – Przemysl (Poland), 2014. – № 12 (122). – P. 62. – 70.